



[Στον πηγαϊμό της γλώσσας της Ελληνικής κατά τα Τάρταρα, πιασμένης βήμα-βήμα σ' άρρυθμους χορούς· ντύματα βάρβαρα, ένας πεταλωτής, ένας χασάπης, 'νας αλμπάνης από γράμματα, με λόγια απ' του καιρού τα βάθη ανιστορεί σύγκαιρα πράματα.

Φωνές, βοή στην ερημιά· γόοι, από λογή χαλάσματα...!  
- Συρμός στο χάος, Επιστήμη και Λαοί· πόσα τεχνάσματα...!  
Της ομορφιάς και προκοπής κελαηδισμοί και κύκνεια άσματα, για τους...αφέντες, της μπαλίτσας Γης, όλα τους : ρύπος, και μιάσματα.

Χάνονται στη μετάφραση της κάθε λέξης τα μιλήματα.  
-Στριφογυρίζει ο τροχός στριγκιός, στου άνεμου τα...κύματα...!-

Υφαίνουν λυκοσύμφωνα - ουαί - τ' αόρατα τα νήματα :  
«-Όπλα, και ίαση!» «-Σύνορ' αόριστα!» «-Νέα, νοσήματα!»-

Δεν έχουνε, τα θύματα, διαμετρημό· ουδέ, τα...μνήματα.]

Κουρούνας γιος ξεχύθη, τρισαλί, από το στόμα σπήλιου· έχει, να ιδείς, φτερούγες καταμέλανες· κιτρινομάτα μάτια· έχει το ράμφος μελανό κι αυτό, κι αρπαγερά τα νύχια. Φτεράει κείθε-δώθε, μαύρο σύννεφο, που κρώζει, λες, νογάτο· και παραγγέλνει των κυβερνητών..., κι αυτών, που κυβερνούνται :

-Σεις, το φουσκί, οι κυβερνούμενοι· αφρός, σκατού, οι πρώτοι· του κερατά, τ' Αδάμη, μπάσαρδα· μπαίγνια του εαυτού σας βγαίνω παγάνα, ναι, στους ουρανούς· της λύπησης, σκουλήκια! Στάζουν φαρμάκι τα φτερούγια μου, στη σάρκα σας να φτάσει· να της δοθεί θανατικό· θανατικό βαρύ..., και πρέπο.

Παραπληθύνετεεεε! Αρκούν στη Γη, από 'κατό, οι πέντεε!

-Μπαίγνια του εαυτού μας, τρισαλί· για τους κοράκουσ σκιάχτρα. Κουτάβια άπλερα γεννιόμαστε, χωρίς να ρωτηθούμε· δίχως, μωρέ, και να ρωτήσουμε, οι κούταβοι, γεννάμε. Κουρούνας γιε, συμπόνα μας, καλέ· ξέρουμε, τάχα, πράμα;

-Ξεχνάτε τα που ξέρουτε μαθές, σαν το λουρί σάς σφίγγει· «-κουρούνας γιε, συμπόνα μας, καλέ!» τα μυζοκλάματά σας. Έχε σας ντώσουν..., φτου...! - απ' την αρχή..., τα πανωκαβαλίκια : «-Δικό μ' αυτό, συνάθρωπε· από παππού, μωρέ, προσπάππου· κρίμα και άδικο το έχει σου, το τρισευλογημένο, να φεύγει από τη χάρη σου· να πάει - πες - καταδιαβόλου...!» «-Βγάνω - για δεσ - το τετρα-πάλουκο..., το έχει σου π' ορίζει· χώνω τα δυο παλούκια, γδικιωμό : μάτι σου, και παλούκι· στήνω, το τρίτο, πλάι σε φωτιά : για να σε παλουκώσω!» «-Δε ρίχνεις στη φωτιά, το τέταρτο...; να ξεχαστούνε όλα...;» «-Το τέταρτο (της λήθης άρνηση) το παίρνω, δεσ, για δείγμα, να μυτερύνω τρία όμοια του· στο χώμα να τα μπήξω, νά 'ναι δικό "μου" - τώρα - σύντεκνε· "δικό..., καταδικό μου"!»

Κουρούνας γιος, κι ο ήλιος κρύφτηκε· τ' ανθρωπομάνι τρέμει· σ' Ανατολή και Δύση, κουγιατά· Βοριά και Νότου, σκούσμα :

-Γουρούνια στον κορύτο, σκύβαλα· σπρώχνουτε το'να τ' άλλο, το ποιο θα χάψει πιο πολύ μαχτό· πέφτει και κανά δάκρυ..., για όσων τα κεφάλια σύντριψαν, φριχτοί ροπαλοφόροι· για ποιων κεφάλια μπόμπες ρίχνονται, από σεπτούς πιλότους· γι' αυτούς, που στο φευγιό τους γίνονται : οι θάλασσές σας, τάφος...!-

Αστάθμιστα, ως τώρα - αναισχυντοι - των έργων σας, τα αίτια· συνυφασμένα με το είδος σας· απότοκου, της ζούγκλας. Μείνατε φοβισμένα ερπετά· μη σας σωθεί το χώμα·

δαιμονισμένες ύαινες· μη και τα κάρματα, σας λείψουν· κροκόδειλοι - ουαί - υποκριτές..., - μαέστροι, της απάτης.

Ρίχνω χτικιό· του δόλιου είναι σας, τα θέμελα ν' αλλάξω - τα φρουρημένα με το ρόπαλο· τη σπάθα· το κανόνι· θεμέλια..., - των αιώνων όνειδος· της αγιαστούρας, αίνοσ.

-Συμπάντελοι οι κόποι μας, άδικο - όλοι - να ξεχνιούνται...!- Σαν πήραμε, γρυλίζοντας, στράτες και δρόμους..., κι όπου βγούμε, τραγούδησε μέσ' από πλάτανους γλυκά - φορές - τ' απδόνι· άνθιζε κι η αμυγδαλιά - στη βαρβαρότητά μας, μέσα.

-Αηδονοτράγουδα και λουλουδιές, και το πελέκημα της πέτρας, μόλις π' ακνοφωτίζουν το βαθύ σκοτάδι, του Εγώ σας!

Θα βγάλω απ' το τομάρι σας - θέτε ή μη - την απληστία. Το εύρος της υποκρισίας σας..., τις κούφιεσ σας αξίες..., τα φούμαρα της διγλωσσίας σας..., - θα σας τ' αφαλοκόψω! -

Παίρνει καιρό - νογώ - το έργο μου, για να τελεσφορήσει. -Πλάτη και συ, μωρέ Απόλλωνα! - να πορευτούμ' ομάδι! -

Στο μάλε-βράσε που σας έρχεται, θά 'χει το πρώτο χέρι 'νας άλλος Λόγος· ανερμήνευτος - ως σήμερα - με λόγια.

Αυτός ο άλλος Λόγος, θ' ακουστεί· το θέτε, δεν το θέτε - αλλιώς..., - χαράμι, κόποι μου! - άξιοι κι εσείς, των πράξεών σας.

Στρωμένη σφάλαχτρα η στράτα σας! - και πώς να τη διαβεείτε, νογιέμαι· δω ψηλά, που πέτομαι· και...χαμπλανταντεύω. Της έρμης τότε λύπησης λυγμό, η φκιάξη σας μου φέρνει : Κουτάβια άπλερα γεννιόμαστε, χωρίς να ρωτηθείτε· δίχως, μωρέ, και να ρωτήσουμε, οι κούταβοι, γεννάτε...! -

Τί - όλους - βούρλισμα, σας καρτερεί, μην το πολυρωτάτε... - μάσκες· μπολιάσματα· μεταλλαγές· και πάλι : μεταλλάξεις! - Με μάσκα, μασκαρεύτη, μασκαράς· ωχουού..., μασκαροσύνη! -

Σας μένει : η γιατρεία· καθ' ανισότηας· βήμα, με βήμα... - μη κι αρχινήσετε (μια μέρα) απαρχής· μελάτα και γαλάτα, ή, του πλανήτη η ερήμωση - βάση των υπεράνω για τα σεργιάνια τους, στο διάστημα· και κατακτήσεις, νέες.

Προσώρας...,

Δένουν, σε νούμερα : λεφτά και θύματα· αρκούνε, οι κασμάδες : για τα μνήματα...! -

Νοέμβρης, του 2021.

## ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ COVID 19: Κουρουνογιός Γιος της κουρούνας

